

ΨΙΤΤΑΚΟΣ

ἔχω γὰρ δῶρον κάλλιστον. ἄρ' ἐρωτᾷς ὅ τι ἐστὶ τὸ δῶρον;
ἄκουε δὴ.

ξένος μὲν γάρ τις ἦλθε, τρίτη ἡμέρα αὐτῇ, φέρων ἐν
οἰκίσκῳ θαυμάσιον ὀρνίθιον, θαυμασιώτατον μὲν οὖν. ἔστι
γὰρ μέγα τὸ ὀρνίθιον, καὶ τὰ μὲν πράσινον, τὰ δὲ ξανθόν·
ἔχει ῥύγχιον μέγα καὶ καμπύλον· ἔχει δὲ καὶ μεγάλην τὴν
φωνὴν καὶ ἀνθρωπίνην.

ἔλεγε δ' ὁ ξένος ψιττακὸν εἶναι τὸ ὀρνίθιον. λαλεῖ τὸ θηρίον
ὡς ἄνθρωπος. ἐπειδὴ γὰρ τάχιστα ἦλθεν ὁ ξένος, βοᾷ ὁ
ψιττακός· "χαίρετε."

ἡμᾶς δ' εὐθύς φόβος κατέλαβεν· ὁ δ' εἶπεν, "οὐδεὶς φόβος, ὦ
ἄνθρωποι· χαίρειν κελεύει ὑμᾶς ὁ ψιττακός, φίλος ὢν θεοῖς·
οἱ γὰρ θεοὶ ἐποίησαν αὐτὸν λαλεῖν φωνῇ ἀνθρωπίνῃ."

καὶ ὁ Θράσυλλος θαυμάζων εἶπε, "τί δὴ τοῦτ' ἐστίν, ὦ τάν;
οὐ γὰρ ἠκούσαμεν ἡμεῖς οὐδέποτε ὀρνιθίου λαλοῦντος φωνῇ
ἀνθρωπίνῃ. τί ἄλλο λέγει;"

ὁ δὲ ξένος, "πολλὰ δὴ· πεινῶν γὰρ κελεύει σιτία φέρειν,
διψῶν δὲ ποτὸν φέρειν κελεύει· μὴ φερόντων δ' ἡμῶν,
λοιδορία ἐστὶ πολλή."

ὁ δὲ Θράσυλλος ἐπήγεσέ τε τὸν ψιττακὸν τῆς εὐφωνίας, καὶ
εἶπεν· "ὦ ξένε, ἄρα πωλεῖς μοι τὸ ὀρνίθιον;"

ὁ δέ, "καὶ μάλα, ἔφη, δέκα δραχμῶν."

λαβὼν οὖν τὰς δέκα δραχμὰς ἀπῆλθε μὲν ἄσμενος, ἡμῖν δὲ
κατέλιπε τὸν ψιττακόν, πολλὰ λαλοῦντα, οἷα τάδε· "ὦ
κατάρατε, ποῖ φεύγεις; κάρυον, κάρυον, κάρυον· πεινῶ,
πεινῶ· διψῶ, διψῶ· φερέτω τις κάρυον, φερέτω τις οἶνον.
φεῦ τοῦ καταράτου ἀνθρώπου, φεῦ τοῦ πονήρου· ἄπαγε,
ἄπαγε." ἡμεῖς δ' ἐθαυμάζομεν ἀκούοντες.

ὀρνίθιον ἐν οἰκίσκῳ

ῥύγχιον

καμπύλος ↔ εὐθύς
ἔλαβον (λαβ-) <
λαμβάνω

ὦ τάν = ὦ φίλε

πεινάω = σιτίου δεῖ
διψάω = ὕδατος δεῖ
λοιδορία ↔ ἀπολογία

ἐπήγεσε < ἐπ-αινέω
ἐπ-αινέω = ἐγ-κωμιάζω

ἡ δραχμή

τὸ κάρυον

